

GILES KRISTIAN

Havran

SYNOVÉ HROMU

UDATNÍ VIKINGOVÉ PLUJÍ DO ZEMĚ FRANKŮ ZA POMSTOU

hAVRAN

SYNOVÉ HROMU

GILES KRISTIAN
hAVRAH
SYNOVÉ HROMU

Přeložil Jiří Beneš

Vydal nakladatelství BB/ats s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2010 by Giles Kristian

All rights reserved.

Z anglického originálu *Sons of Thunder. The Second Raven Adventure.*

(First published by Bantam Press, Great Britain, 2010)

přeložil © 2012 Jiří Beneš

Redakce textu: Marta Rottová

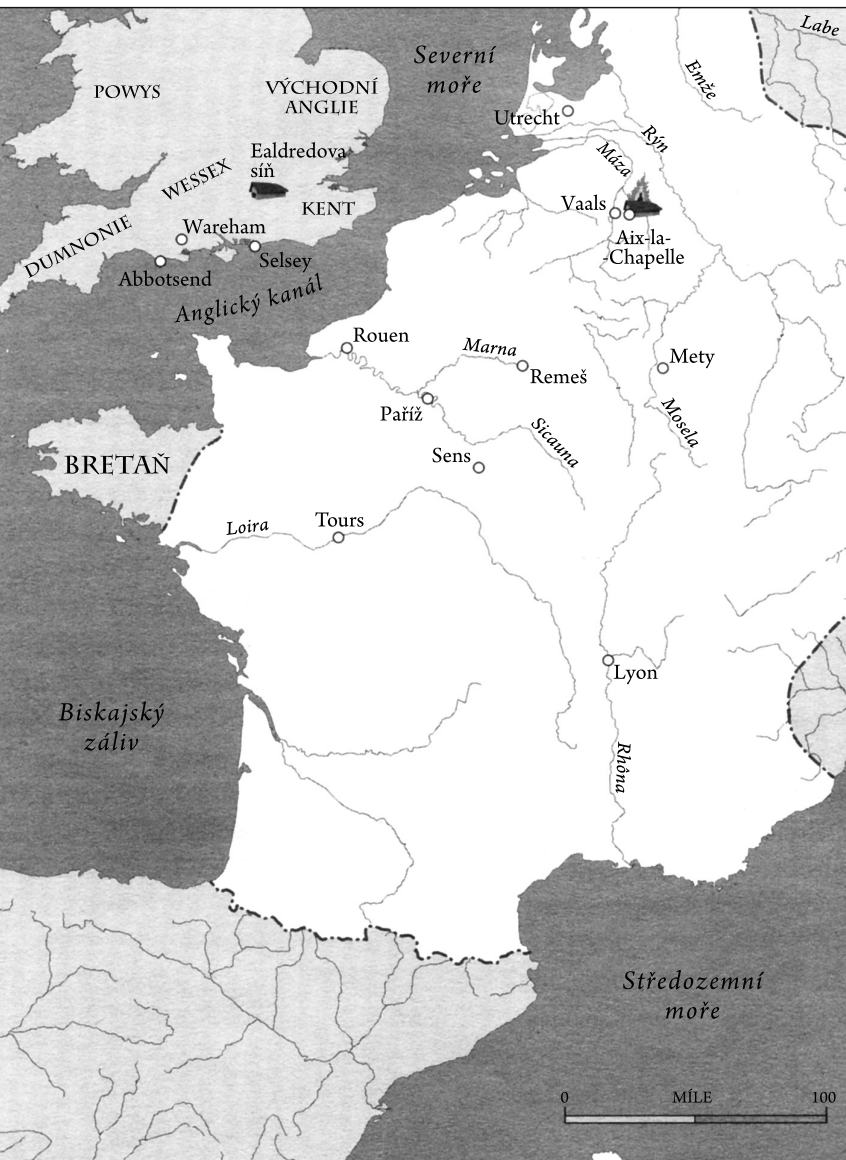
Jazyková korektura: Jan Řehoř

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-805-5

Knihu *Synové hromu* věnuji svým rodičům,
kteří mi poslali vítr a obrátili proud

RIŠE CÍSAŘE CHARLEMAGNE NA POČÁTKU DEVÁTÉHO STOLETÍ

SEZNAM POSTAV

NOROVÉ

Osríc (Havran)

Sigurd Šťastný, jarl

Olaf řečený Strýc, kapitán lodi *Serpent*

Knut, kormidelník lodi *Serpent*

Bragi, kapitán lodi *Fjord-Elk*

Kjar, kormidelník lodi *Fjord-Elk*

Asgot, *godi*

Svein

Floki

Bjarni, Bjornův bratr

Bjorn, Bjarniho bratr

Bram

Bothvar

Arnvid

Aslak

Gunnar

Halfdan

Halldor, Flokiho bratranec

Hastein

Hedin
Ingolf
Kalf
Orm
Osk
Osten
Ulf
Yrsa

WESSEXŠTÍ

Ealdred, ealdorman
Cynethryth, Ealdredova dcera
otec Egfrith, mnich
Penda
Mauger
Baldred
Cynric
Gytha
Ulfbert
Wiglaf

FRANKOVÉ

Carolus Magnus (Charlemagne), francký král a římský císař
Alcuin, jeho rádce
Fulcarius, velitel pobřežní stráže
Radulg, správce
Bernart, voják
Arthmael, voják
Winigis, rybář

Borgon, biskup v Aix-la-Chapelle

Arno, kněz

Berta, abatyše

DÁNOVÉ

Steinn, syn Ingeho

Rolf

BOHOVÉ

Odin, otec veškerenstva – bůh bojovníků, války, moudrosti a poezie

Frigg, Odinova žena

Thor, Odinův syn – hromovládce a bojovník s obry

Baldr, Odinův syn – krasavec a bůh dobra a míru

Týr, bůh války a cti

Loki, bůh sváru a lsti

Rán, matka vln

Njord, bůh moře a ochránce mořeplavců

Frey, bůh, patron plodnosti, míru a prosperity

Freya, bohyně plodnosti, lásky a smyslné slasti

Hel, bohyně podsvětí, kde vládne mrtvým, kteří zemřeli na nemoc nebo stářím

Völund, bůh kovářské výhně

Eir, bohyně léčitelka a pomocnice Frigg

Heimdall, strážce bohů

Bílý Kristus neboli **Hvitakrist**, jméno nového boha používané v té době v severských zemích křesťanskými misionáři

MYTOLOGIE

Ásové, mladší skupina bohů v severské mytologii

Midgard, svět lidí

Asgard, sídlo bohů

Valhalla, Odínova síň mrtvých bojovníků

Yggdrasil, strom světa

Bifröst, duhový most, který spojuje Midgard a Asgard, světy bohů a lidí

Ragnarök, konec světa, poslední bitva mocností dobra a zla

valkýry, Odínovy služebnice smrti

norny, tři sudičky, které určují osudy lidí

Fenrir, obrovský vlk

Jormungand, had, který obtáčí svět lidí Midgard

Hugin (Myšlenka), jeden ze dvou Odínových havranů

Munin (Paměť), jeden ze dvou Odínových havranů

Mjöllnir, kouzelné Thorovo kladivo

Gjallarbrú, most přes řeku Gjöll v podsvětí

Módgud, obryně, která hlídá most Gjallarbrú

Gjallarhorn, Heimdallův zvučící roh, který oznamuje začátek Ragnaröku

Urd, bohyně osudu

Fimbulvetr, tři po sobě následující kruté zimy; předzvěst Ragnaröku

Bilskirnir, Síň blesků, sídlo boha Thora

Fáfnir, drak, který hlídá pohádkový poklad

Sleipnir, Odínův osminohý kůň

Tanngnjóst (skřípějící zuby) a Tanngrísnilr (cenící zuby), kozlové, kteří táhnou Thorův válečný vůz

Gleipnir, magický řetěz, jímž byl spoután vlk Fenrir

Muži, již vládli pažemi ze železa
borovými vesly, pluli franckou řekou.
A nyní Sasové, Dáni a Norové,
bratři v boji, unikli císařovu hněvu
a daleko od fjordů a severských hor,
za mořem zmítaným bouřemi,
na ně čeká bohatství a sláva.

Havranova sága

PROLOG

UŽ JSTE SE NĚKDY PLAVILI na vikinské válečné lodi? Ne na bachratém *knarru* nějakého obchodníka naloženém zbožím, který se vleče po moři jako soumar po prašné cestě, ale na štíhlém a rychlém *snekkaru*, z něhož jde strach. Už jste někdy stáli na jeho přídi a do tváře vám šlehal sláný vítr, zatímco pod pevným obloukem předního vazu s hadí hlavou na špičce se pěnily bělovlasé Rániny dcery? Pluli jste někdy s muži, kteří svou skvělou schopnost vládnout sekerou i mečem dostali darem od samotného boha války Odina; s bojovníky, jejichž nájezdy zanechávaly na pevnině potravu vlkům, orlům a krkavcům? Já ano a zažil jsem všechno z toho, co jsem řekl. Byl to můj život, a i když to naplňovalo uctíváče Bílého Krista nevolí (a nepochybně i strachem), byl jsem se svými druhy šťastný, neboť někteří lidé se rodí bohům blíže než jiní. Pod jedním z kořenů stromu života Yggdrasil je studna Urdiho střezaná třemi normami, bohyněmi, jež berou do rukou vlákna lidských životů a tkají z nich pavučinu osudů plných bolesti, utrpení, slávy, bohatství a smrti. A jejich staré prsty už musí být unavené ze sprádání vláken mého života. Však počkejte, všechno budu vyprávět. Pivo mi rozvázalo jazyk a ten se už nemůže dočkat, až začne. Jen pojd' dál, Arnore, a ty taky, Gunnkele, a sedněte si na zem vystlanou slámou. Máme před sebou celou noc a naše cesta je daleká, aspoň pokud vzpomínky z mé staré hlavy neunikly jako voda z rozeschlého vědra. Minulou noc jste

slyšeli jen začátek, srkali jste pouze pěnu z rohu s medovinou, a teď se tedy společně napijeme víc. Prohrábni uhlíky, Hallfrede, ať se plameny ohně znovu roztančí a vyskakují jako ve Völundově kovářské výhni. Ano, to je ono. A ty, Ingvare, pro lásku Thorovu, hod' tomu svému psovi něco k žrádlu, aby už přestal kdekomu ohryzávat boty. A kde je mladá Runa? Dnes nepřišla? To je škoda. Není nad to, když příběhu starého muže dodají lesku kypré ženské půvaby. Připouštím, že nejsem skald. Jediná píseň, kterou jsem kdy v životě zpíval, byla píseň meče nebo velké sekery s ozubem, když jsem ji roztančil před štítovou hradbou nepřátel. Ale skaldi přehánějí, takže člověk přestává cítit v záplavě jejich květnatých slov samotné květy. Pěvci líčí ve svých příbězích Sigurda jako jednoho z Ásů, bohů Asgardu, který svým mečem pobíjel ledové obry, zatímco Havran je v jejich podání nestvůra s rudým okem, jež rozsévá smrt. Pcha! Co ti mohou vědět? Plavili se oni se Sigurdem Šťastným? Ne, Sigurd nepatřil k bohům a jeho meč byl jako každý jiný, ukovaný ze železa a oceli člověkem, jenž znal své řemeslo. A pokud jde o mě, jsem snad nestvůra? Dokonce jsem býval i hezký. V každém případě mě zdobilo mládí, a už to stačí. Vyrostl jsem z učně řezbáře a tesaře, z chlapce, kterého našli ležet za vesnicí nejen bez vědomí, ale i bez toho, že by věděl, kdo je a odkud přišel. A pak jsem se stal jedním z vlků Sigurdovy smečky, jedním z jeho bojovníků, kteří brázdili vlny moří i toky řek a všude za sebou zanechávali smrt.

Vytáhněme tedy kotvy a napněme starou potrhanou plachtu. Zítřejší den je daleko a celá dlouhá noc se táhne před námi jako oceán ozářený svitem hvězd za jarní noci. Takže se vydejme na cestu.

PRVNÍ KAPITOLA

JESTLIŽE NEZRADÍTE SVÉ DRUHY, dožijete se stáří s bílými vlasy, neboť bratrství ve zbrani je věc ukutá přísahou věrnosti, silná jako medvěd, rychlá jako dračí loď a pomstychtivá jako moře. Ten, kdo zradí, je předsdem mrtvým, a wessexský ealdorman Ealdred nás zradil.

Pluli jsme s napnutou plachtou a vesly z borového dřeva složenými na palubě, takže muži si hleděli svých zbraní. Ostrili čepele mečů brusnými kameny, trpělivě vyhlazovali zuby, které na nich zůstaly po posledním boji, a nad mumlavými hovory a šplouchavým šepotem, s nímž příd' *Serpenta* rozrážela mořskou vodu, se neslo pravidelné skřípání kamene o kov. Muži si rozprostřeli drátěné košile na kolenou, hledali poškozené kroužky a nahrazovali je těmi, které vytáhli z drátěných košil stažených z mrtvých. Dva Norové pohazovali těžkým pytle s hrubým pískem, do nějž vložili drátěnou košili, a zrnka písku obrušovala z kroužků rez tak, že košile potom vypadala jako nová. Jiní zase natírali svou zbroj tukem z ovčí vlny, ovíjeli jílce mečů novou kůží a měděnými drátky, opravovali popruhy štítů nebo napínali na jejich lipové desky nové kožené potahy, vytepávali promáčkliny v helmicích, brousili hroty kopí, až byly tak tenké, že jimi šlo vypíchnout hlemýžď z ulity, a kontrolovali upnutí hlavic seker, aby měli jistotu, že jim při prvním máchnutí neuletí. Někteří také převažovali stříbro nebo prohlíželi kožešiny a při tom všem žertovali, dohadovali se nebo si stěžovali

či se vychloubali kořistí, kterou zase ukládali zpátky do svých cestovních truhlic. A já jsem dělal to všechno s nimi, neboť jsem byl jedním z nich. Vyčesávali jsme si z vlasů a vousů blechy, znovu jsme prožívali boje a při vyprávění přeháněli svou statečnost a hrdinské činy, ale také jsme hráli tafl, kontrolovali utěsnění spár lodi a vkládali do bot kožené pruhy, abychom jimi vyspravili prodřená místa. Ošetřovali jsme si zranění, vzájemně jsme si vyprávěli příběhy o přátelích, kteří už sedí v Odinově hodovní síni ve Valhalle, pozorovali jsme racky poletující nad našimi hlavami a oddávali se vrzání a skřípění lodi a tichému šumu lanová ve větru. A při tom všem jsme věřili bohu moře Njordovi, že bude vytrvale napínat naši plachtu, abychom brzy uviděli na obzoru zalitým sluncem nepatrnou skvrnku, jež by znamenala, že se už blížíme ke své kořisti, k *Fjord-Elkovi* se zrádným Ealdredem.

A protože nám Njord skutečně poslal silný vítr ve směru plavby, byla brzy země západních Sasů sotva něco víc než zelený pruh na severním obzoru. Pokud by Njordova přízeň vydržela, měl Sigurd v úmyslu plout se *Serpentem* přes celou noc, abychom se pokusili vzdálenost mezi námi a *Fjord-Elkem* co nejvíc zkrátit. A pak, až Ealdreda s jeho posádkou dostihneme, budou naše meče a sekery rudé krví.

Godi Asgot vytáhl z koženého váčku promazaného tukem zajíce. Ten se v něm musel celou dobu od chvíle, kdy jsme vypluli, zmítat, protože z něj padaly sedřené chlupy a oči měl vytrěštěné strachem. Ale teď už *godi* jeho trápení ukončil. Vytáhl nůž a tak, jak držel zajíce za uši, mu vrazil ostrou čepel do hrudi. Dlouhé pracky zoufale zahrabaly do vzduchu. Asgot pak táhl nožem podél zajícova břicha. Část vnitřností se vyřinula přes horní pás obšívky do vody, ale zajíc sebou dál zmítal a hrabal nohama. Když potom *godi* utřel zkrvavený nůž do zajícova kožichu a zastrčil ho do pochvy, vytrhl škabající se srdce a tmavé klíčky střev a hodil je do moře a za nimi potom celou zaječí mrtvolu. Chvíli se díval, jak vlny odnášejí oběť pryč, ale *Serpent* plul dál a zkrvavené tělíčko zajíce se ztratilo mezi Ráninými dcerami. Po celou tu dobu mluvil Asgot k bohům a žádal je, aby nám dopřáli dobré počasí a klidné moře. Všiml jsem si, že otec Egfrith se pokřičoval, aby od sebe odvrátil *godiho* pohan-

ská kouzla, a i když jsem se od něj držel dál, aby jeho slova nedolehla k mým uším, byl jsem přesvědčen, že mumlá svá křesťanská zaříkávání.

Věděl jsem, že tentokrát to bude boj, v němž poteče krev proudem, neboť ealdorman Ealdred z Wessexu a jeho nejlepší válečník Mauger byli proradní zrádci a nezasloužili si nic jiného než krutou smrt. Ealdred měl vzácnou knihu evangelií svatého Jeronýma, kterou jsme vzali mercijskému králi Coenwulfovi, a zrádný wessexský ealdorman nyní plul přes moře, aby tu křesťanskou vzácnost prodal králi Franků Charlemagnovi, nazývanému také Carolus Magnus. Ealdred se tedy mohl stát bohatým jako sám král, a to jen proto, že nás zradil a osnoval naši smrt. Jeho křesťanský bůh se svým mírumilovným synem však nebyli dost mocní, aby mu to pomohli uskutečnit. Nedokázali ho zachránit před námi, kteří vyznáváme pravé bohy, jež stále otřásají oblohou hromem a ženou po moři vlny vysoké jako útesy. A já jsem nepochyboval, že toho zrádného mizeru, toho odporného červa, následující den nebo den potom dostihneme, protože Ealdredova posádka nezná *Fjord-Elka*, nezná jeho cesty. Neboť loď je jako žena a jen bláhový muž si myslí, že když hladí každou ženu stejně, dočká se stejných výkřiků. Naproti tomu Sigurd znal každou píď *Serpenta* a jeho kormidelník Knut zase každé zrnko soli v neustále se valících vlnách moře. Bylo tedy víc než jisté, že Angličany dopadneme a pobijeme je.

„Myslím, že se dnes ryby pomějou,“ zavolal na mě Bjorn a zasmál se, až se mu ve slunci zaleskly zuby.

„Jo, a my si pak budem pochutnávat na křesťanských blivancích, až ty ryby budem jíst,“ odpověděl jsem norsky, aby tomu Cynethryth nerozuměla.

S Pendou se opírali o okraj lodi a vyprazdňovali útroby do moře, i když bylo tak klidné, že Bjornův bratr Bjarni vybíral vodu ze dna lodi se spěchem krávy na cestě k porážce. Už dřív jsem poznal, že se *Serpent* při plavbě na vzedmutých vlnách ohýbá a kroutí jako vláčný mořský tvor, takže spárami mezi oplaňkováním trupu, i když byly utěsněné, neustále prosakovala voda. V ten den bylo moře klidné jako hladina jezera čerená lehkým větrem, ale přesto to stačilo rozhoupat a zvednout

wessexské žaludky. Norové se oběma novým členům posádky smáli, zatímco já jsem Cynethryth litoval a byl jsem rád, že se tentokrát nesmějí mně, protože při své první plavbě kdysi jsem krmil ryby stejně jako ona.

Pokud jde o Pendu, byl to nejlítější bojovník, jakého jsem kdy poznal, a vím, co říkám, neboť jsem ho viděl pobíjet Walesany u Caer Dyffrynu tak, že tráva na pastvině byla kluzká krví. Jenže teď, když se dával a plival zvratky do vody, vypadal krotce jako beránek.

„Kdo to kdy viděl, plout přes moře na kusu dřeva na podpal,“ zabručel Penda, když se konečně otočil a utřel si ústa hřbetem ruky. „To není normální.“ Musel jsem se usmát, protože Penda byl stejně normální jako džber plný hromu.

Také Sigurd se usmál a já jsem věděl proč. Nebylo to tak dlouho, co jsem se trápil podobně jako Penda, pouze s tím rozdílem, že bych se nikdy nevyjádřil o *Serpentovi* jako o kusu dřeva na podpal. Vždycky jsem obdivoval, jak je tahle loď skvěle postavená, a jako učeň starého tesaře Ealhstana jsem to dovedl ocenit. Ano, *Serpent* byla krásná loď, šestašedesát stop dlouhá a sedmnáct stop široká, postavená z více než dvou set dubů. Mohla mít původně šestnáct veslařů na každé straně, ale Sigurd dal vybudovat na přídi a na zádi zvýšené plošiny, takže teď se na každou stranu vešlo jen čtrnáct veslařů. S naší posádkou třiceti mužů a jedné ženy jsme si sice na palubě trochu překázeli, ale stále jsme měli dost pohodlí. Olaf mi řekl, že když ještě Sigurd neměl *Fjord-Elka*, pluli na nově postaveném *Serpentovi* s posádkou sedmdesáti bojovníků, a zatímco jedna posádka odpočívala, druhá veslovala. To se muselo náramně hodit, zvláště když došlo k boji, ale nedovedl jsem si představit, jak mohlo vedle sebe spát tolik pšoukajících mužů. Loď měla malé otevřené podpalubí, kam se ukládalo zboží a zásoby, masivní patku stěžně a pevný kýl. Byla čtrnáct planěk vysoká, měla velkou čtvercovou vlněnou plachtu nabarvenou červeně a na zvýšeném předním vazu nasazenou hlavu Jormunganda, hada, který obtáčí svět lidí Midgard a jehož vybledlé červené oči zíraly přes šedé moře do naší budoucnosti. Všichni Norové na palubě, všichni bojovníci, kteří seděli na truhlicích se svým majetkem, si vážili

Serpenta stejně, jako si vážili svých matek, milovali ho, jako milovali své ženy, a užívali si ho, jako si užívali děvek, k nimž se občas dostali.

Cynethryth se otočila a utřela si pot z čela. Přísahám, že byla ve tváři zelená jako čerstvé kapradí. Zřejmě postřehla, že se na ni dívám, a protože se mi zdálo, že se přede mnou stydí, odvrátil jsem se a ukázal jsem Flokimu kus nasmoleného provazu, který se uvolnil ze spáry mezi dvěma plaňkami kousek od něho. Nor zahučel a sukovitým prstem začal cpát těsnění zpátky do spáry. Jeden čas jsem si myslel, že mě Floki nenávidí, ale postupně jsme se sblížili jako bratři ve zbrani. Dnes však opět upadl do své obvyklé nálady, kdy byl uzavřený do sebe a mračil se.

Zdálo se mi, že otec Egfrith mořskou nemocí netrpí, a tak mě napadlo, jestli to nemá něco společného s jeho zraněním hlavy. Kdysi mu Glum rozsekl mečem lebku, ale malý mnich nějakým zázrakem přežil, a co horšího, rozhodl se plout s námi. To bylo opravdu podivné od vyznavače Bílého Krista, že se vydal na cestu přes moře na lodi plné pohanů, ale možná i to nějak souviselo s jeho těžkým poraněním. Byl to malý, neustále popotahující človíček s tváří připomínající lasičku, ale já jsem ho svým způsobem obdivoval, neboť musel vědět, že ho kdokoli z nás může rozmáčknout jako veš, kdyby nám k tomu zavadal důvod nebo se nám to prostě chtělo udělat. Tenhle Kristův sluha zřejmě opravdu věřil, že může proměnit *Serpenta* v loď plnou křesťanů, stejně jako prý jeho bůh proměnil vodu ve víno, i když podle mě udělat z Norů křesťany by bylo spíš jako proměnit víno v chcanky. Možná doufal, že se mu podaří přesvědčit Sigurda, aby *Serpenta* přejmenoval na *Ducha Svatého* nebo *Jeruzalém*, nebo třeba na *Kristovu levou chlupatou kouli* či co já vím. Zkrátka Egfrith byl hlupák a pošetilec.

„Uvažuju, že to ploužící se prasečí hovno se mohlo odchýlit víc na východ, než je náš kurz,“ řekl Olaf, když si nabral ze sudu s dešťovou vodou plnou misku a pořádně se napil. Stál vedle Knuta, který svíral kormidelní páku se stejnou samozřejmostí, s jakou člověk drží za ruku svou ženu. Sigurd stál nad nimi na bojové plošině a vypadal jako slunce, jež právě klesalo k okraji světa a zalévalo jeho plavé vlasy zlatavým světlem.

„Že by byl tak prohnanej?“ zeptal se Knut, zachrchlal a vyplivl přes okraj lodi chuchvalec hlenů. Olaf jen pokrčil rameny.

„Já myslím, že má dost rozumu, aby překonal kanál nejkratší cestou a pak zamířil podél pobřeží na jih,“ řekl Sigurd. „Potom vpluje do ústí Sicauny a po ní bude pokračovat do středu země Franků.“ Olaf pochybovačně zvedl huňaté obočí, ale podle mého měl Sigurd pravdu. Jako křesťanský velmož se ealdorman Ealdred nemusel bát franckých lodí hlídkujících u pobřeží, tak jako my. Na druhou stranu se musel bát otevřeného moře víc než my, protože i když byly nyní podmínky plavby skvělé, náhlá změna počasí mohla nezkušené posádce, která navíc svou loď nezná, připravit mnohem horší chvíle než nám. A Ealdred *Fjord-Elka* neznal.

Olaf pokýval hlavou. „Takže to zrádný wessexský hovno se nejspíš drží pobřeží jako malej spratek máminých sukni, a proto jsme ještě neucítili jeho smrad,“ poznamenal.

Sigurd našpulil rty a poškrábal se ve zlatavém vousu, ale nic na to neřekl. Zadíval se na plachtu a chvíli zkoumal vítr, který ji napínal a vlnil jí. Pozoroval tanec tlustých plachtových lan a směr pohybu vln a pak pohlédl směrem k slunci. Viselo nízko nad hladinou, takže mohl přesně odhadnout, kde je západ. Našpulil silné rty, jako když se vlk chystá vycenit zuby, protože pokud měl pravdu a Ealdred skutečně zamířil přes moře nejkratší cestou, dostane se dál na sever než my a nám bude stačit vybrat si kotviště s dobrým výhledem na otevřený kanál a čekat.

Ještě za soumraku jsme spatřili pevninu. Do té doby jsem nevěděl o zemi Franků nic, ale přesto na mě ta dvě slova působila jako symbol moci. Cítil jsem, že ji v sobě obsahují, aspoň pro pohanské uši, a že z nich zní hrozba naostřené oceli, množství nenávistných bojovníků a nové magie Bílého Krista, jež se šířila do celého světa, jako by ho chtěla ovládnout. Protože králem Franků byl Carolus Magnus, vládce nad křesťanským světem – císař, jak se mu také říkalo, neboť tak nazývali své krále Římané, kteří vládli zemi vzdálené a rozlehlé jako obloha nad naší hlavou.

A navzdory jeho oddanosti ukřižovanému bohu, jenž nabádá k míru, měl Carolus pověst největšího bojovníka na celém světě.

„Cítíte to?“ zvolal otec Egfrith. „Cítíte zbožnou zemi?“ Stál na přídi *Serpenta*, ale dával si velký pozor, aby se nedotkl Jormungandovy hlavy. Možná se bál, že by had mohl dostat chuť na křesťanské maso. Dychtivě číchal a jeho lasičkovitá tvář zářila radostí. Pobřeží se před námi rýsovalo jako nízká zelená linie přerušovaná šedivými skalami. „Frankové jsou bohobojní lidé a jejich král je světlo v temnotě. Je očistným ohněm, který vyvádí lidi z neřestí a hříchu jako maják. Je úžasným plamenem šlehaným větrem, jenž zachraňuje lodi, aby se neroztřístily o skaliska,“ vykřikoval Egfrith vzrušeně. „Jestli budeme mít štěstí, Havrane, setkáme se s velikým králem, a protože ho Bůh miluje a říká se, že Carolus je laskavý a velkorysý, možná dostaneš příležitost očistit svou černou duši a oškrábat z ní hříchy, jako se škrábe tuk z kůže poraženého telete, a všemohoucí Kristus vytáhne z tvého krvavého oka Satana.“ Usmíval se a já jsem si představoval, jak bych mu ten jeho úsměv vrazil do lebky tak hluboko, že už by se z toho tentokrát nevylízal. Ale pak jsem se usmál i já, neboť i když byl Egfrith přesvědčený, že jsem zplozenec Satanův, stejně bezcenný jako sliz po slimákově, bylo na tom malém lasičkovitém mnichovi něco, co jsem si oblíbil. Vlastně ne, oblíbil není to správné slovo. Spíš jsem se dobře bavil na jeho účet.

„To by ten tvůj bůh musel být hodně silnej, aby ze mě vyrval d'ábla, mnichu,“ řekl jsem a ukázal mu rukou na celou posádku Norů kolem sebe. „A možná by taky objevil, že se Satan skrývá v Bramově podpaží nebo ve Sveinově páchnoucím zadku.“

„Hřích nemůže nikde najít bezpečné útočiště, mladý muži,“ odpověděl Egfrith vyčítavým tónem. Zapotácel se, protože se loď vzepjala na jedné z větších vln, ale podařilo se mu udržet se na nohou, aniž se chytil Jormunganda. „Protože odplata za hřích je smrt. Avšak Bůh nám dal prostřednictvím Ježíše Krista, našeho Pána, darem věčný život.“

„O čem ten pidimužík skřehotá, Havrane?“ zeptal se Svein s mohutnou hlavou nakloněnou na stranu. Pročesával si husté rudé vlasy novým hřebenem ze slonoviny a na svůj starý hřeben s vylámanými zuby už

zřejmě zapomněl. Svein byl největší obr mezi lidmi, jakého jsem kdy viděl, hrozivý bojovník, který toho nikdy moc nenamluvil, a teď se díval na otce Egfritha jako pes zjizvený rvačkami na hravé štěně.

„O tom, že jeho bůh chce hledat Satana v tvém zadku,“ řekl jsem norsky. „Odpověděl jsem mu, že by se ti to možná líbilo.“ Ostatní kolem se smáli, ale Svein se zamračil, až se mu oblouky hustého rudého obočí setkaly nad baňatým nosem.

„Řekni mu, že si on a jeho bůh můžou se všim, co vyjde z mého zadku, dělat co chtěj,“ zabručel a ještě víc svažil obočí. Potom se trochu pozvedl, naklonil se na stranu a uprdl si tak, že to musela slyšet samotná Rán na dně moře. „Tak prosím, Kristův sluho,“ řekl, „můžeš si ho vzít, dokud je teplý.“

Pořád jsem se usmíval, ale když jsem zachytil Cynethrythin pohled, zaťal jsem zuby a proklel se za to, že jsem takový necitlivý hlupák. Její oči barvy břechťanu byly chladné a unavené, jako by v mých očích viděla hrozná události, jež tak těžce zasáhly její život. Poznamenaly její duši, jako oheň poznamenaná hedvábí, které někdo nechal příliš blízko jeho žáru. Její tvář byla bledá, stažená nevolností i obavami z toho, co všechno ji ještě čeká, a přesto zůstávala krásná. Pomalu zamrkala, pak se ode mě odvrátila a zahleděla se na vzdálené pobřeží, zatímco *Serpent* dál klouzal mořem. Tahle dívka, tenká jako mladá břízka, mě zpola odnesla, zpola odvedla z boje s Walesany, když jsem byl zraněn a příliš slabý, abych se udržel na nohou. Spolu jsme se pak ukryli v dutém dubu a ona mi sešila ránu na zádech, krmila mě bobulemi posbíranými v lese a dávala pozor, aby nás nenašli naši nepřátelé. Její otec nás však zradil a teď, když se před námi rýsovalo pobřeží země Franků, musela si uvědomovat, že nepotrvá dlouho a Ealdreda dopadne. A stejně tak musela vědět, že pro toho zrádného červa nebudeme mít nic jiného než chladnou smrtící ocel. Odvážím se říct, že kromě otce Egfritha je každý z mužů na palubě lepší bojovník než já, a tak se navzdory mým dřívějším nadějím nezdálo pravděpodobné, že bych právě já mohl Ealdreda zabít. Toužil jsem po tom kvůli zradě, které se dopustil na mém jarlovi, a také kvůli tomu, jakou bolest způsobil Cynethryth. Ale

ze všeho nejvíc jsem si přál, aby Ealdreda srazila čepel mého meče, protože jsem byl mladý a plný pýchy. Možná se s ealdormanem mrtvým a chladným vrátí do Cynethrythiny duše klid a mír, sliboval jsem si. Ale možná mě bude nenávidět.

DRUHÁ KAPITOLA

„PODKASEJTE PLACHTU, CHLAPI. Už vás slyším, vy líný mizerové, jak přísaháte při mlíku svý matky, že u franckýho pobřeží žádný skaliska nejsou!“ zvolal Olaf od kormidelní páky a zvedl tím z truhlic šest Norů, zjevně vděčných za to, že zase mohou něco dělat. Dva z nich uvolnili zdvihací lano a plachtu o kousek spustili a další čtyři přebytek plachty dole srolovali a svázali krátkými kusy provazu. *Serpent* znatelně zpomalil. Muži u zdvihacího lana pak rytmickým šhubáním rudou plachtu znovu vytáhli, až ji vítr s hlasitým plácnutím nafoukl. Celý úkon netrval déle, než si člověk stačí vyprázdnit útroby, a Olafova lhostejnost naznačovala, že od své posádky ani nic jiného nečekal. Olaf byl kapitán *Serpenta* a Sigurdův přítel, kterému jarl nejvíc důvěřoval. Byl první ze Sigurdových vlků, první, kdo jarlovi přísahal na svůj život i meč, a ostatní mu s láskou říkali strýci, neboť byl, s výjimkou *godího* Asgota, starší a zkušenější než kterýkoliv z nich.

Do chvíle, než se slunce dotklo mořské hladiny na západě, stáli Olaf, Sigurd a Knut zabraní do hovoru na zádi, ale teď už syčení ohně ve vodě někde mimo naše smysly ohlásilo konec dne, a tak jsme museli přistát dřív, než se kýl *Serpenta* zadrhne o nějaké podmořské skalisko. Podle kormidelníka Knuta jsme mířili k místu, které se nazývá Bayeux, takže teď se budeme muset obrátit proti větru a plout na východ, protože jinak by nás mohl vítr zanést mimo ústí Sicauny. A to by zname-

nalo, že bychom pak museli pomalu a těžkopádně křížovat proti větru k severu, což by zmařilo naše naděje, že dostihneme *Fjord-Elka* dřív, než vpluje do ústí řeky.

„A teď se musíme rozhodnout, Havrane,“ řekl Sigurd. „Chceme vystrašit a zahnat francké duchy, nebo chceme připlout v míru?“ Věděl jsem, že mluví o tom, jestli nechat Jormunganda na přídi *Serpenta* nebo ho sundat. Mohli jsme nechat hlavu hada na svém místě, aby upírala na novou zemi své uhrančivé oči, ale také to mohlo místní duchy spíš vyprovokovat, než je zahnat pryč, a nikdo z nás je neznal a nevěděl, jak jsou mocní.

„Já bych ho sundal,“ řekl jsem a ukázal na Jormunganda. „Neukazoval bych ho dřív, než o tý zemi budeme vědět víc.“

Sigurd přikývl. „Bjorne, Bjarni! Od téhle chvíle jsme kupci!“ zavolal a bratři se zazubili, vstali ze svých truhlic a zamířili na příď, aby Jormunganda sundali a schovali na dno lodi, kde bude trpělivě čekat v temnotě pod vrstvou kůží.

Věděl jsem, že se Sigurd neřídil mou radou a byl tak rozhodnutý už předtím. Sigurd byl válečník, který v každém vyvolával strach, ale ani on nechtěl vtrhnout do neznámé země jako šelma zbavená smyslu. Tím, že se mě zeptal, mě jen zkoušel. Sám si nejlíp uvědomoval, že jarl musí vládnout stejně tak vychytralostí Odina i hrubou silou Thora, a protože on měl obě tyto vlastnosti ve stejné míře, byli jeho muži ochotní plout s ním až na samý konec oceánu.

Přesto bylo jasné, že i když připlujeme v míru, musíme být připraveni na boj. Na lodi nastala horečná činnost a všichni se chystali na přistání. Vzájemně jsme si pomáhali oblékat zbroj, protože na houpající se lodi to není nikdy snadné, a tak jeden vždy držel drátěnou košili, aby se do ní mohl jeho druh nasoukat. S tou mou mi pomohl Bram a jako vždy mě překvapilo, jak je těžká. Původně patřila Sigurdovu přísežnému muži Glumovi, ale z Gluma se vyklubal nenasytý mizera, který z touhy po zbohatnutí Sigurda zradil, a teď byl mrtvý.

Proto jsem děkoval waleským kopím, jež ho zabila, a děkoval jsem jim dvakrát – jednou, protože si zrádce smrt zasloužil, a podruhé, pro-

tože jeho krásná drátěná košile byla nyní moje. Jen málo bojovníků mělo drátěnou zbroj, ale v Sigurdově vlčí smečce ji měli všichni. Byla to velká výhoda, neboť dobrá drátěná košile dokáže zachytit ránu mečem, takže jeden Sigurdův muž vydal za čtyři v kožené zbroji. A v těch dnech jsem byl mladý a dychtivý dokázat, že si takovou skvělou a drahou zbroj zasloužím.

„Kéž by nás čekalo klidné ráno,“ řekl Sigurd Knutovi.

Kormidelník si pročísl prsty dlouhý řídký vous a přikývl. „Chtělo by to místo, kde bychom se mohli šikovně skrýt a zároveň si zachovali dobrý výhled na moře,“ dodal.

„Ano, vlk musí mít své doupě,“ souhlasil Sigurd, když si přehodil přes ramena zelený plášť a sepnul si ho u krku stříbrnou sponou ve tvaru vlčí hlavy. Také všichni ostatní si oblékali pláště, aby jimi zakryli zbroj, aspoň před pohledy z dálky, a já jsem se přesvědčil, jestli mi zpod hnědého pláště nevykukuje špička meče. I můj meč, a byla to skvělá zbraň, patřil dříve Glumovi. Měl hrušku s pěti ozdobnými laloky a rukojeť vykládanou stříbrem a ovinutou stříbrným drátkem. Na záštitě kovář vykoval osm malých Thorových kladiv, čtyři na každé straně, a všechna svědčila o tom, že znal své řemeslo a byl dovedný. Glum musel za takovou zbraň zaplatit spoustu stříbra nebo zabít v boji bohatého muže a vzít mu ji. Mohl ji také ukrást, ale o tom jsem pochyboval, protože i když skončil jako zrádce svého jarla, předtím byl čestný muž. Byl však zároveň hloupý a vidina bohatství mu zatemnila mysl. Zatímco Glum provedl krvavou oběť, když zabil dobrého muže jen proto, že se bál noren a bohů, Sigurd věřil svému vlastnímu soudu. A zatímco Glum vedl nejdřív ránu a potom přemýšlel, Sigurd zvažoval možné důsledky jako sekané stříbro na vahách, i když ho k opatrnosti nevedl strach. Jsem přesvědčen, že by bojoval třeba i s Jormungandem, kdyby věděl, že ho sledují skaldi, kteří budou jeho boj opěvovat, a jejich následníci jeho činy sto let po jeho smrti ještě přikrášlí.

Když jsem tehdy viděl Sigurda ve skvělé zbroji, s těžkým mečem zděděným po otci, pomyslel jsem na hrdinu Beowulfa, jenž zabil netvora Grendela a jehož příběhy jsem poslouchal za chladných zimních nocí

mezi muži shromážděnými kolem ohně. Ale myslel jsem také na udatného boha války Týra, mocného hromovládce Thora, a dokonce na Odina, boha bojovníků a otce padlých. Protože s jarlem Sigurdem jsme všichni spojovali naše tužby a nikdo z nás nepochyboval, že Sigurd vstoupí mezi legendy, jejichž příběhy se vyprávějí po dlouhé generace. Ale skalní terasa, po níž kráčel, byla úzká a já jsem věděl, že i on to ví. Říkal jsem si, že ho bohové buď milují a projevují mu přízeň, protože je velký bojovník a moudrý člověk, nebo na něho žárlí a snaží se ho zničit. Takové myšlenky se mi honily hlavou, když jsme se blížili k pobřeží země Franků, co by kamenem dohodil od skalisek a malých ostrůvků, a hledali záliv, v němž bychom mohli spustit kotvu.

Ústa jsem měl vyprahlá a můj jazyk byl suchý jako sled pověšený na slunci a větru, ale nebyl jsem jediný, koho zmáhala nervozita. Viděl jsem, že i ostatní Norové si olizují rty rozpukané od soli, svírají a rozvírají pěsti a splétají si cůpky, jen aby něco dělali. Pobřeží, k němuž jsme se za houstnouceho šera blížili, vypadalo ošlehané větrem a prázdné, ale to neznamenal, že se tam někde ve vysoké trávě nebo za balvany neskrývají bojovníci. Stačilo, aby někdo z útesu spatřil červenou plachtu *Serpenta* dávno předtím, než bychom uviděli my jeho, a teď už by na nás mohla čekat stovka bojovníků, aby proti nám vyrazili, když se budeme brodit příbojem ke břehu, a všechny nás ještě ve vodě pobili. Obepluli jsme útes, o nějž se tříštily vlny, a za ním se před námi otevřel záliv vyhloubený v pevnině věčnými útoky větrů a vln. Když jsme pak do něj vplouvali, obklopal nás hluk, který jsem měl nejdřív za hukot větru a příboje, ale pak mi připadl přece jen jiný a najednou jsem pochopil. Tuleni! Ty černé a hnědé balvany nebyly z kamene. Byly to tucty tuleňů, kteří se vysoukali na kluzká skaliska pokrytá mořskými řasami a vydávali zvuky podobné bzukotu hejn včel.

„Stáhněte plachtu, chlapi!“ zvolal Olaf a rozkázal dvěma mužům, aby připravili kotvu. Tou byl balvan vsazený do dřevěného rámu, na který bylo uvázané dlouhé tlusté lano. „Nasadte vesla! A teď pomalu.“ Olaf přešel na před, aby mohl pozorovat skaliska pod hladinou. Tam už se nakláněl přes okraj lodi Hastein, podsaditý Nor

s kulatým obličejem, rudými tvářemi a žlutými vlasy, a měřil hloubku provazem, na jehož konci bylo uvázané olověné závaží. Pokaždé když olůvko narazilo na dno, Hastein provaz vytáhl a změřil ponořený úsek mezi roztaženými pažemi. Pak poklepal dutým dnem závaží o dlaň, vysypal na ni hrstku mokrého písku a ukázal ho Olafovi a Knutovi. Olaf přikývl.

„Pěkný písčité dno!“ zavolal na Sigurda. „A právě je příliv.“

Sigurd spokojeně pokýval hlavou, protože to byly podmínky, které nám vyhovovaly. Kdybychom chtěli, mohli jsme vplout přímo do zálivu a vytáhnout *Serpenta* nad čáru přílivu. Ponořil jsem veslo do vzdouvacího se příboje a říkal si, že máme štěstí a že nám osud přeje. Ale Sigurd zřejmě myslel na něco jiného. Sestoupil z bojové plošiny na zádi a zamířil kolem nás přes palubu k Hasteinovi.

„Jak jsi vysoký?“ zeptal se ho.

Hastein svažtil čelo a chvíli uvažoval, co to má znamenat. „Pět a půl stopy,“ odpověděl potom. Zdál se mi menší a zřejmě si to myslel i Sigurd, protože se pousmál.

„Pak bys měl křiknout, až se dostaneme na pět stop hloubky, Hasteine, nebo bych si musel myslet, že tvou matku oplodnil nějaký rybí samec,“ řekl a otočil se k nám. „Vykasejte si sukně, dámy. Slyšel jsem, že zdejší voda je obzvlášť mokrá.“

Ozvalo se pár povzdechů, protože nikomu se nechtělo máčet drátěnou košili ve slané mořské vodě, navíc při vyloďování ve zbroji vždycky hrozilo, že se někdo utopí.

„Přestaňte skučet jako baby, mizerové!“ houkl Olaf a zapnul si pod bradou řemínek helmice. „Spíš se modlete, aby tam někde nečekal sám Carolus a neposlal na nás legie Bílého Krista s ohnivými meči a kopími na kuchání pohanů.“

„Raděj bych skočil doprostřed stovky křesťanů, než se brodil ke břehu a hrabal rukama jako pes,“ zamumlal Svein a narazil si na hlavu přilbicí. To už ze zádě šplouchla do vody kotva a na přídi připravovali dvě dlouhá lana, která potáhnou muži s sebou a připoutají jimi *Serpenta* k nějakému stromu nebo vhodnému balvanu. Uvažoval jsem, na co si

Svein stěžuje, když mu voda při jeho výšce bude sahat jen po hrud', kdežto jiným málem až k nosu.

„Bjorne a Bjarni, vy zůstanete s Knutem a s tou holkou na palubě,“ řekl Olaf. To už jsme ponořili vesla do ztemnělé vody a opatrně řídili *Serpenta* tak, aby zůstal obrácený přídí k pobřeží, zatímco Hastein a Yrsa sklouzli s uvazovacími lany přes okraj lodi do vody. Jakmile jsme *Serpenta* připoutali ke břehu, vytáhli jsme vesla a ucpali otvory. A pak už přišla řada na nás. Postupně jsme se spouštěli do vody a brodili se ke břehu s mečem nad hlavou, aby pochva, vyložená ovčí vlnou, nenasákla slanou vodou a nemuseli jsme celé věky čekat, až vyschne. Držel jsem se okraje lodi, dokud jsem nohama nenašel pevnou oporu, a pak už jsem si jen představoval, jak mi bude štít pověšený na zádech ztěžovat pohyb ve vlnách.

„Já chci jít s tebou, Havrane,“ ozvala se náhle Cynethryth, když jsem stále ještě visel na boku a bál se, že nenajdu nohama dno a těžká drátěná košile mě stáhne pod vodu. Snažil jsem se, aby na mně nebylo poznat, že mám strach, ale podařilo se mi jen to, že jsem se tvářil vztekle. „Proč bych měla zůstat na lodi, když mi je z toho jejího houpaní jenom zle?“ naléhala Cynethryth. „A taky chci aspoň na chvíli pryč od těch páchnoucích chlapů. Potřebuju trochu soukromí. Doveď to pochopit?“

Byl jsem ponořený málem po ramena a bál jsem se pustit okraje lodi. Honilo se mi hlavou, co mě tady může čekat. Moře je zabiják mužů a Frankové jsou zabijáci pohanů. Přes hlavu se mi přelila vlna a lokl jsem si slané vody. Začal jsem se dávit. „Navíc vidím, že potřebuješ pomoci,“ pokračovala Cynethryth nade mnou. „Ostatní jsou už v půli cesty ke břehu.“

„Dělej si, co chceš,“ odpověděl jsem a konečně jsem se pustil. Vzápětí jsem pod nohama ucítil dno. Sotva jsem se pomalu otočil k pobřeží, ozvalo se za mnou další šplouchnutí a Cynethryth byla vedle mě. A zatímco já jsem vystrkoval bradu nad vodu, aby mi do úst nešplíchala slaná voda, a pomalu se po špičkách posouval dál, ona se položila na hladinu a plavala jako mořská vydra ke břehu.